

- 4) Om fråga 2 ska besvaras jakande och fråga 3 ska besvaras nekande: När det har visats att arbetet medför risker för modern eller för det ammade barnet, vem av parterna – arbetstagaren eller arbetsgivaren – har då bevisbördan enligt artikel 19 i direktiv 2006/54 för att (1) det inte är möjligt att ändra arbetstagarens arbetsförhållanden eller arbetstid eller att, trots en sådan ändring, arbetsförhållandena kan skada den gravida arbetstagarens eller det ammade barnets hälsa (artikel 26.2 i lagen om förebyggande av arbetsmiljörisker, jämförd med artikel 26.4 i samma lag, som införlivar artikel 5.2 i direktiv 92/85), och att (2) det inte är tekniskt eller objektivt möjligt att omplacera arbetstagaren till en annan befattning eller att en sådan omplacering inte rimligen kan krävas av godtagbara skäl (artikel 26.3 i lagen om förebyggande av arbetsmiljörisker, jämförd med artikel 26.4 i samma lag, som införlivar artikel 5.3 i direktiv 92/85)?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Audiencia Provincial de Zaragoza (Spanien) den 9 oktober 2015 – Eurosaneamientos S.L. m.fl. mot ArcelorMittal Zaragoza, S.A.

(Mål C-532/15)

(2015/C 429/15)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Audiencia Provincial de Zaragoza

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Eurosaneamientos S.L., Entidad Urbanística Conservación Parque Tecnológico de reciclado López Soriano, UTE PTR Acciona Infraestructuras S.A

Motpart: ArcelorMittal Zaragoza, S.A.

Tolkningsfrågor

- 1) Är förekomsten av en bestämmelse som staten har antagit och som föreskriver att staten ska utöva kontroll vid fastställandet av sakförarnas arvode, genom att storleken på detta arvode exakt och med tvingande verkan anges i en författning, samt genom att det föreskrivs att domstolarna, i synnerhet om en part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, ska göra en kontroll i efterhand i varje enskilt fall för att fastställa arvodet, även om den inskränker sig till att kontrollera att taxan har tillämpats strikt, utan att det finns någon möjlighet att i undantagsfall frångå de gränser som föreskrivs i taxebestämmelsen genom ett motiverat beslut, förenligt med artiklarna 4.3 [FEU] och 101 FEUF?
- 2) Gör EU-domstolens avgränsning av begreppen "tvingande hänsyn till allmänintresset", "proportionalitet" och "nödvändighet" i artiklarna [4] och [15] i direktivet om friheten att tillhandahålla tjänster på den inre marknaden (¹) det möjligt för medlemsstaternas domstolar att, i fall där staten har antagit en författning rörande fastställande av priset för tjänsterna och en underförstådd förklaring, på grund av avsaknad av bestämmelser i den lagstiftning genom vilken direktivet införlivas, rörande förekomsten av tvingande skäl av allmänintresse, även om en jämförelse med unionens rättspraxis inte gör det möjligt att hävda detta, slå fast att det i ett konkret fall finns en begränsning som inte motiveras av allmänintresset och således jämka eller underlåta att tillämpa bestämmelser som reglerar sakförarnas ersättning?

- 3) Kan fastställandet av en bestämmelse av det här slaget vara oförenligt med rätten till en rättvis rättegång så som EU-domstolen har tolkat den?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (EUT L 376, s. 36).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Juzgado de Primera Instancia de Olot (Spanien) den 15 oktober 2015 – Francesc de Bolós Pi mot Urbaser, S.A.

(Mål C-538/15)

(2015/C 429/16)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Juzgado de Primera Instancia de Olot

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Francesc de Bolós Pi

Motpart: Urbaser, S.A.

Tolkningsfrågor

- 1) Är den författning som reglerar tarifferna för rättegångsombud, det vill säga kungligt dekret 1373/2003 av den 7 november 2003, enligt vilken rättegångsombud erhåller ersättning enligt en minimitaxa från vilken endast avvikelse får göras med 12 procent uppåt eller nedåt, förenlig med artikel 101 FEUF, jämförd med artiklarna 10 FEU och 4.3 FEU, när myndigheterna i medlemsstaten, inbegripet domstolarna, inte har någon möjlighet att avvika från den fastställda minimitaxan såvida inte särskilda omständigheter föreligger?
- (2) Beträffande tillämpning av ovannämnda taxa utan användning av de i taxan föreskrivna minimigränserna: kan särskilda omständigheter anses föreligga när det råder en betydande obalans mellan det arbete som faktiskt utförts och det arvode som ska utbetalas enligt taxan?
- (3) Är kungligt dekret 1373/2003 förenligt med artikel 56 FEUF?
- (4) Uppfyller nämnda dekret de krav på nödvändighet och proportionalitet som föreskrivs i artikel 15.3 i direktiv 2006/123/EG ⁽¹⁾?
- (5) Omfattar artikel 6 i Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna rätten att på ett effektivt sätt kunna försvara sig mot ett fastställande av arvoden för rättegångsombud som är oproportionerligt höga och inte motsvarar det arbete som faktiskt har utförts?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (EUT L 376, s. 36).